మనసు పేరు మల్లెమొగ్గ

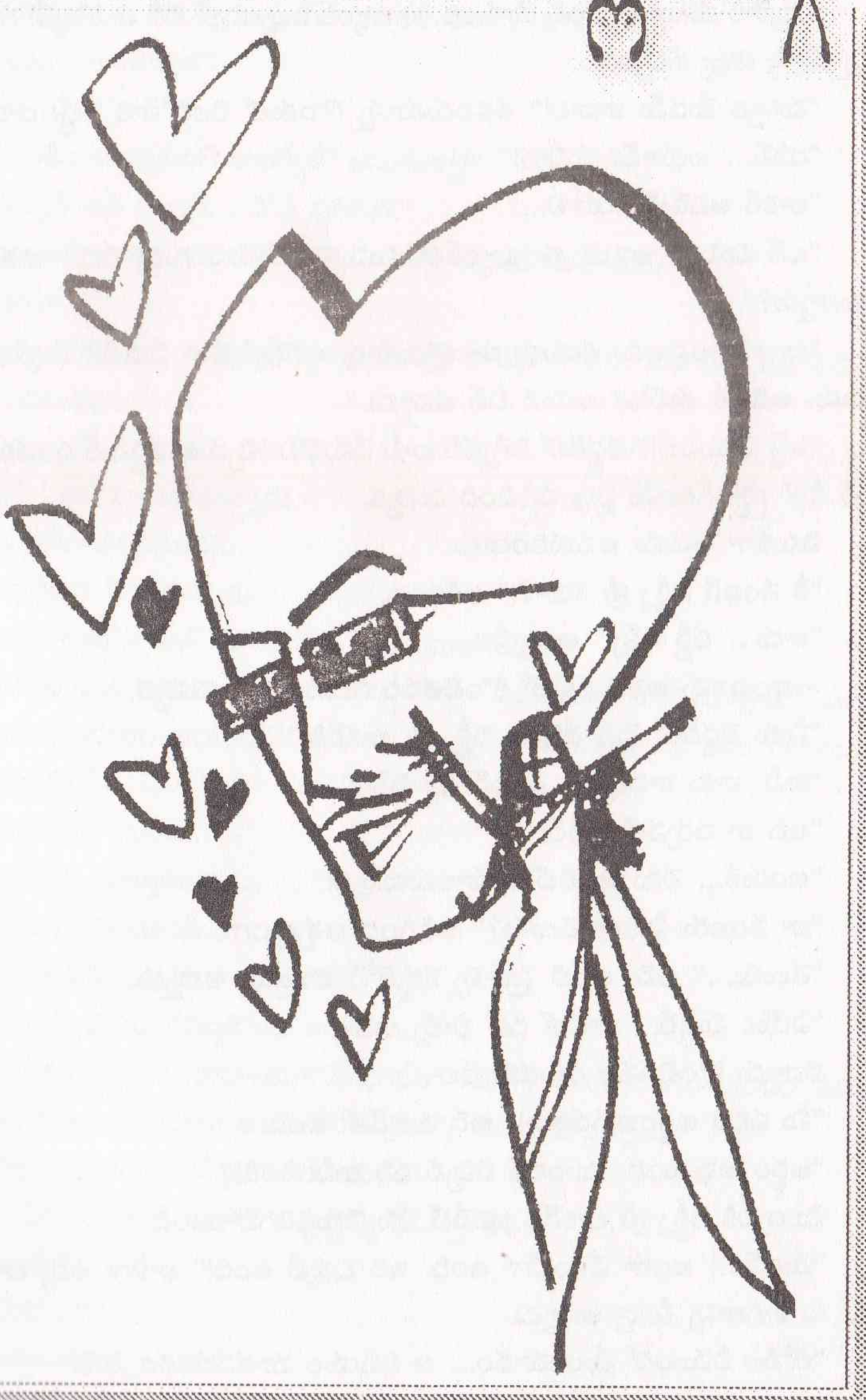

'ప్రియదత్త' వారపత్రిక . . . 30 మార్చి' 2005

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ... ఇక్కడ మన్వితగారంటే ఎవరు మేడమ్?"

"ఏం చేస్తారట?" చేసుకుంటున్న పని నుండి దృష్టి మళ్లించి అతనివైపు చూస్తూ అంది.

"ఎకౌంటెంట్‌ట!"

ఒక్కసారి చుట్టూ పరికించి చూసింది. ఆ బ్యాంక్ సిబ్బందిలో లేడీ తానొక్కతే! గమనించలేని అతన్ని చూస్తే నవ్వు వచ్చింది.

"మన్విత మేడమ్ కావాలి!" తడబడుతూన్న గొంతుతో రెండోసారి రెట్టించాడు.

"యస్... ఐయామ్ మన్విత!"

"లాకర్ ఆపరేట్ చేయాలి..."

"ఒన్ మినిట్! అసలు ఈ బ్యాంక్‌లో మిమ్మల్ని చూసిన గుర్తు లేదు. లాకర్ ఎప్పుడు తీసుకున్నారు?"

"చాలా కాలమైంది. ఈమధ్య నాలుగైదుసార్లు ఆపరేట్ చేశా మేడమ్! సుబ్రమణ్యం సార్ తీసేవారు. అడిగితే ఈరోజు ఆయన లీవ్ అన్నారు."

"జస్ట్ ఎ మినిట్!" లెడ్జర్‌లో సిగ్నేచర్ టాలీ చేసుకొనివచ్చిన ఆ కస్టమర్ సంతకం తీసుకొని మాస్టర్ కీతో స్ట్రాంగ్‌రూమ్ వైపు నడిచింది మన్విత.

వెనుకగా ఆమెను అనుసరించాడు.

"కీ నంబర్ సిక్స్టీ త్రీ కదూ?!" అడిగింది.

"కాదు... థర్టీ సిక్స్!" అన్నాడు.

– అంటూన్న అతని కళ్ళలో కొంటెతనం గమనించింది మన్విత.

"మీరు లెడ్జర్‌లో సైన్ చేసింది సిక్స్టీ త్రీ లాకర్‌కి!"

"కానీ, నాకు కావల్సింది నంబర్ థర్టీ సిక్స్!"

"అది నా పర్సనల్ లాకర్!"

"అందుకే... నేను ఆపరేట్ చేయాలనుకున్నది!"

"నా నంబరు మీకెలా తెలుసు?" అడిగింది ఆశ్చర్యంగా.

"తెలుసు..." ఆమె ఒంటి సైజుల్ని కళ్ళతోనే కొలుస్తూ అన్నాడు.

"ఏయ్ః మిస్టర్... వాటీజ్ దట్ ఫాల్స్ లుక్?"

నవ్వాడు కొంటెతనం తాండవించేలా.

"మీ పద్ధతి అర్థంకావడంలా!" అదే మూడ్‌తో అంది.

"అర్థం అవుతుంది. ముందర వచ్చిన పని కానీయండి!"

మొత్తానికి సిక్స్టీ త్రీ లాకర్‌ని ఆపరేట్ చేసి వెనుదిరిగిపోయింది.

"మేడమ్... అంతా వేకెంట్‌గా ఉంది. ఇది ఒక్కటే ఉంది!" ఖాళీగా ఉన్న లాకర్ లోపల దొరికిన ఓ కాగితాన్ని తీస్తూ అన్నాడు.

"లోపల ఏముందో మేం చూడం... ఆ విషయం మాకనవసరం సార్!"

"చూడండి..." కాగితాన్ని ఈయబోతూ వేడికోలుగా అన్నాడు.

"మరలా ఇదేమిటి?" అర్థంకాక అడిగింది.

"చూడండి ప్లీజ్... దాంట్లో ఏముందో నాకు తెలియదు."

విప్పింది... ఒక్కసారి 'తీసుకోవాలా, మానాలా?' అని తటపటాయించింది.

"ఏయ్ః మిస్టర్... వాట్ నాన్‌సెన్స్ దిసీజ్?! మేనేజర్‌కి కంప్లైంట్ చేస్తా!"

"అరుస్తున్నారు. అసలు ఏముంది దానిలో?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

చూపించింది. "మన్వీ డార్లింగ్... ఐ లవ్ యూ... రాహుల్!"

"ఓస్... అంతేకదా!"

"అంటే..?"

"ఇంకేం అబ్యూసింగ్ లాంగ్వేజో అనుకున్నా!"

"మిస్టర్ ఇది బ్యాంక్... డోన్ట్ ఫర్‌గెట్!"

"అయితే బయట ఫరవాలేదా..? మీ ఇల్లు అయితే మరీ మంచిదా..?"

"అరుస్తా!"

ఆమె నోటినుంచి వస్తున్న శబ్దం బయటకు రాకుండా ఆమె పెదాలను తన పెదిమలతో కప్పేశాడు చటుక్కున.

విదుల్చుకోబోయింది...

వినే స్థితిని దాటిపోతున్నాడు.

పెనుగులాడబోయింది...

పెదచెవిని పెడుతున్నాడు.

రెప్పపాటులోని అతని చొరవకి ఖిన్నురాలయిపోయింది.

అరవబోయిన అధరాలను అదిమిపట్టేసరికి- విడిపించుకొనే ప్రయత్నంలో పట్టుతప్పి పడబోయింది. క్షణకాలం ఆధారంకోసం అతని చుట్టూ పెనవేసుకున్నాయి ఆమె చేతులు.

ఎక్కడెక్కడో... దేనికోసమో తడుముతున్నాయి అతని చేతులు.

కెవ్వుమనబోయింది...

చటుక్కున హత్తుకున్నాడు.

మరింత దగ్గరయింది...

సంగతి పిరుదుల దాకా వచ్చేసింది.

తెలియని మైకం కమ్ముకొంది ఆమెలో...

వద్దనుకుంటూనే... కావాలనుకొనే భావన ఆమెలో! బిగిసిన బాహుబంధం నెమ్మదిగా విడివడసాగింది. ఆరిన పెదాలు అతనిలోని ఉద్రేకాన్ని తెలియజేస్తున్నాయి.

నెమ్మదిగా జారిన చున్నీని సరిచేసుకుంది.

"నీ పేరు రాహుల్ కదూ!" నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ అంది.

"థాంక్స్!"

"దేనికో..?!"

"గుర్తుంచుకున్నందుకు!"

"అంతలేదులే! అయినా ఇదుందిగా!" లెటర్ వైపు కోపంగా చూస్తూ అంది.

"చింపకండి ప్లీజ్! అది నేను వ్రాసింది కాదు!"

'మరి, ఎవరు?' అన్నట్లు ముఖంలోకి చూసింది.

"నా మదిలో విరిసిన ప్రేమ జాతం అది!"

"మది అంటే సిక్త్స్ స్త్రీ అనుకుంటా!" కరుగ్గా అంది.

"మేడమ్... మీ మైండ్ చాలా షార్ప్!"

"షటప్!"

"కోపంలో అమ్మాయిలు చాలా అందంగా ఉంటారని ఎవరో చెబితే విన్నా... ఇప్పుడు కళ్ళారా చూస్తున్నా!"

స్ట్రాంగ్‌రూమ్‌లో ఇంత స్ట్రాంగ్ ఈవెంట్ జరిగేసరికి- బిత్తరపోయిన మన్విత తేరుకొని బయటపడింది చటుక్కున.

"మేడమ్... సాయంత్రం ఏడు గంటలకి ఇంటికి వస్తున్నా!" నెమ్మదిగా అంటూన్న అతని మాటలు పెద్దగా విన్పించలేదు ఆమెకు.

"చెదిరిన జుట్టు... నాకు ఫరవాలేదు. చూడ్డానికి బయటవాళ్ళకి బాగుండదనుకుంటా!" కోంబ్ ఈయబోతూ అన్నాడు.

విన్పించుకునే స్థితిలో లేదామె. నడుస్తూన్న ఆమెలో ఎన్నడూ కాంచని ఆడదాని అందాలు కన్పిస్తున్నాయి అతనికి.

"థాంక్స్ మేడమ్! లాకర్ ఆపరేట్ చేసిపెట్టినందుకు!" ఆమె కెదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంటూ అన్నాడు. తన పనిలో నిమగ్నమై ఉన్న ఆమె ఆ మాటల్ని పట్టించుకొనే స్థితిలో కనబడటం లేదు అతనికి.

"సారీ!" అనబోయాడు.

"సత్యం! రెండు టీలు తీసుకురా!" బోయ్‌ని పిలిచింది తను పని చేసుకుంటూనే.

'యాహూఁ...' అంటూ ఒక్కసారి అరవాలనిపించింది అతనికి. తమాయించుకున్నాడు. ఎదురుగా ముగ్ధమందారం... స్వచ్ఛంగా విరబూసినట్లుంది.

"థాంక్స్ మేడమ్! సాయంత్రం ఏడు గంటలకు కలుస్తాను తమర్ని!" త్రాగిన టీ కప్పుని టేబుల్ మీద పెడుతూ అన్నాడు.

"మంచిమనిషికి ఒక్కసారి చెబితే సరిపోతుంది!" టేబుల్ మీదకు వచ్చిన విత్‌డ్రాయల్ ఫారంని కన్‌ఫామ్ చేస్తూ అంది.

"మీరు మంచిమనిషి అని తెలుసు మేడమ్... బై!" అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ బయటకు వెళుతూన్న అతన్ని చూస్తే హీరోయిజం కనబడుతోంది ఒక యాంగిల్లో ఆమెకు.

దృష్టి లెడ్జర్ వైపు మరల్చింది. అసంకల్పితంగా చేయి పెదాలను తాకింది. పెదిమలు పెదిమల్ని పెనవేసేసరికి తనువు దేనికోసమో తపిస్తున్నట్లనిపించింది.

కుర్చీలో కూర్చుందేగాని, తడమబడ్డ అందాలు తిన్నగా ఉండనీయడం లేదు ఆమెను. అటూఇటూ కదిలింది. మనసులో ఏవేవో భావాలు...

ఓపలేని కాలం వచ్చినట్లుంది!

టైము చూసుకుంది... మధ్యాహ్నం పన్నెండు!

'అబ్బాఁ... ఏడుకి! ఏడు గంటలుంది ఇంకా!' - తీయగా మూలిగింది పరువం.

మరలా... మరలా చేతివాచీని చూసుకుంది...

ఇందాకటికన్నా సెకన్ల ముల్లు నెమ్మదిగా పరుగెత్తుతున్నట్లుంది.

పైకి చూసింది...

నెత్తిమీద వెలుగుతున్న ట్యూబ్‌లైట్ కాంతి రెట్టింపు అయినట్లుగా ఉంది ఆమెకు.

●

"మన్వితగారూ! గుడ్ ఈవెనింగ్!"

"స్కూటర్ రోడ్డుమీదే ఉంచడం మంచిది కాదనుకుంటా!" గేట్ తీస్తూ అంది.

'యాహూ...' అని అరవాలనుకున్నాడు మళ్లీ. ఎంత బ్యాచిలర్ అయినా అదేదో ఈగో వచ్చి అడ్డుపడింది. సర్దుకొని నడిచాడు లోపలికి.

"మీ బ్యాంక్ సిస్టమ్స్ లాగే, బ్యాంక్ ఆఫీసరుగారి ఇల్లు కూడా యాక్సెప్టబుల్‌గా ఉంది!" ఇల్లుని పరికిస్తూ అన్నాడు.

"థాంక్స్!"

"మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేశాననుకుంటా!"

"నో... నాట్ ఎట్ ఆల్! అసలు రోజూ ఇంటికి వచ్చేసరికి రాత్రి ఎయిట్ అవుతుంది. కానీ, ఈరోజు సిక్స్‌కే వచ్చేశాను."

"మీ టేస్ట్‌కి హేట్సాఫ్! రియల్లీ మార్వలెస్ డెకరేషన్!"

"ఏమిటి?" కళ్ళలోకి చూస్తూ అంది.

"ఈ ఇంట్లో ఎక్కడ ఉండాల్సినవి అక్కడ ఉన్నాయి. మార్వెలెస్ టేస్ట్!"

"ఆ మాట అన్నింటికీ వర్తిస్తుందనుకుంటా!" ఓరకంట చూస్తూ అంది.

నవ్వాడు చిన్నగా.

చిన్నదైనా ఆ నవ్వులో పెద్దపెద్ద అర్థాలు అన్వయించుకోసాగింది.

"మీరు ఒక్కరే కనబడుతున్నారు... మీ పేరెంట్స్..?!"

"మమ్మీ, డాడీ నా మేరేజ్ సెటిల్‌మెంట్ విషయమై నల్గొండ వెళ్లారు. రెండురోజుల వరకు రావడం కుదరదని ఇప్పుడే డాడీ ఫోన్ చేసి చెప్పారు."

"మీరు మంచి టేస్ట్ ఉన్న మోడ్రన్ లేడీ... యామ్ ఐ కరెక్ట్?" మాటలు పొడిగించాలని అన్నాడు.

"యస్... నాకు ఈ టైప్ ఆఫ్ శారీస్‌లలో ఉండటం చాలా ఇష్టం. కానీ, చుడీదార్‌లు అలవాటయిపోయాయి. ఈరోజే నచ్చిన చీరను కట్టుకున్నాను" ఒంటిని అల్లుకుపోయిన తెలుపు మీద ఆకుపచ్చ చుక్కల చీరను చూసుకుంటూ అంది.

"......................"

"ఆఫీసు నుండి వస్తూ మల్లెపూల కోసం ఎంతగానో ట్రై చేశా. ఏమిటో... ఒక్క దుకాణంలోనూ దొరకలేదు. చివరికి ఒన్‌కి టెన్ రూపీస్ ఇస్తేనేగాని ఇవి నా జడని కొలువు తీరనన్నాయ్!"

"మీచేత కొనిపించుకున్నందుకు చాలా లక్కీ అవి!"

"ఎందుకోఁ..?!"

"పుట్టిన ప్రతి పూవూ పులకింపబడాలనుకుంటుంది. ఆల్ ద బెస్ట్ వాటికి!"

"మరి, నాకో..?!"

"విషింగ్ ఆల్ సక్సెస్!"

"......................."

"బైదబై... నా గురించి చెప్పనే లేదు- ఐయామ్ రాహుల్! సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్ ఇన్ సీమన్స్!"

"ఊహూ..!" ఆరంజ్ జ్యూస్ గ్లాస్‌తో ఇస్తూ అంది.

"సీడీస్, కేసెట్స్ చాలావున్నాయ్ఁ... మీ టేస్ట్ ఎలాంటిదో చూడొచ్చా?!"

సీడీ ప్లేయర్‌లో క్యాసెట్‌ని కన్‌ఫామ్ చేసి ఆన్ చేశాడు.

"కోకా రైకా కలవని చోటా..." 'బంగారు కుటుంబం' సిన్మాలో డ్యూయెట్ వస్తోంది. యమున, రాజ్‌కుమార్ పోటీపడి నటిస్తున్నారు. నిజమైన కొత్తజంటను మురిపిస్తున్నారు. శోభన సన్నివేశాన్ని పండిస్తున్నారు.

హీరో ఆమె అందాల్ని తనివితీరా తడుముతున్నాడు. ఎక్కడెక్కడో చేతులు వేస్తున్నాడు. రెచ్చిపోయి హత్తుకుపోతున్నాడు. 'తనేమీ తక్కువా..?' అన్నట్లు పూలచెండులా చుట్టుకుపోతోందామె. తనకంటూ ఏమీ దాచుకోకుండా ఆక్రమింపజేసుకుంటోంది.

"ఇంకా... ఇంకా..." అంటూ హత్తుకుపోతూ హద్దులు చెరిపేసుకోవడాలు... కసి నిండిన కళ్ళతో కబుర్లు చెప్పుకోవడాలు... స్క్రీన్ మీద ఏమిటేమిటో జరిగిపోతున్నాయి.

ఒక్కసారి మాటల ప్రపంచంలోంచి నిశ్శబ్ద ప్రపంచంలోనికి ఒదిగిపోతున్నట్లుంది. తెలియని లోకం తమని తన్నుకుపోతున్నట్లనిపిస్తోంది.

చటుక్కున చూసేసరికి గాలి ఆగిపోయినట్లనిపించింది రాహుల్‌కి. పరికిస్తే గాలి కూడా చొరబడనంత దగ్గరలో మన్విత! పెదాలకి పెదిమలను ఆన్చింది. అధికారికంగా లోపలకు లాక్కొంది.

యాక్షన్‌కి రియాక్షన్!

ఆశ్చర్యపోయాడు. ఏదో అనుకొని ఇక్కడికొచ్చాడు. ఊహలకి ఊపిరి వచ్చినట్లయింది. నెమ్మదిగా అతనిలో జైత్రయాత్ర ప్రారంభమైంది. ఆక్రమిత ధోరణి కదలాడుతోంది.

మీదకు లాక్కున్నాడు ఆమెను... కాదనలేదు. యమునను మించిపోతోంది.

ఏదో మాట్లాడబోయాడు... మాట్లాడనీయలేదు. ఎక్కడెక్కడో చేతులు నర్తిస్తున్నాయ్. తమకంతో తపించిపోతోంది. నలుగులాటల మధ్య నలగలేక వస్త్రాలు దేవతా వస్త్రాలుగా మారిపోతున్నాయ్.

అక్కడి రాజ్‌కుమార్ తను అయిపోయాడు.

"మన్వీ... కలా? నిజమా?"

"ఇప్పటికి కలే... ఇక నిజమవ్వాలి!"

ఆశగా చూశాడు... తీపి వేదన కనబడింది ఆమె చూపులో.

తృప్తిగా చుట్టుకున్నాడు... తన్మయత్వంతో ఒదిగిపోయింది.

స్వర్గధారాలు తెరుచుకున్నట్లయింది... రెండు ఒకటిగా మారింది.

ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసాలు పెల్లుబుకుతుండటంతో తాపాలు ఎగిసిపడుతున్నాయి. ఘర్షణ ఎగిసిపడుతూన్న కెరటమయితే... వెనుక ఒకదానివెంట మరొకటి ఒక్కొక్కటిగా దూసుకువస్తున్నాయి.

సర్వమూ తనదేనంటూ మగతనం అధిపత్య ధోరణి ప్రదర్శిస్తుంటే... ఆడతనం ప్రతిఘటన చేస్తోంది. తాప పరితాపాల ముందు అగ్నిపర్వతాలు కూడా చిన్నగీతలుగా మారిపోతున్నాయి.

రాజీపడ్డామంటూ సర్దుకొని ఒత్తిగిలేసేసరికి– గోడ గడియారం 'శుభం' అంటూ పన్నెండు గంటలు కొట్టింది.

లేచేసరికి గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతున్నాడు రాహుల్. ఆ గుర్రు అంటే ఎందుకో తెలీదుగాని, మొదట్నుంచీ చాలా ఇష్టం మన్వితకి.

తాము ఇద్దరూ ఒకటైన ప్రతిసారీ ఇలా తృప్తిగా గుర్రుపెట్టి నిద్రపోతుంటాడు. చూసుకొనేసరికి చిందరవందరగా ఉంది పరిస్థితి! ఉండీ లేని వాటి మధ్య ఇద్దరి స్థితీ అందమైన జుగుప్సగా ఉంది. ఇద్దరికీ ఓ అందమైన రాత్రి!

ఒక్కసారి రాహుల్ కట్టిన తాళిబొట్టును మెడలో చూసుకొంది మన్విత. మసక వెలుతురులో కూడా అది ఎన్నడూ లేనంతగా మెరుస్తోంది.

ఆరోజు ఉదయం నుండి అతను చేసిన చిలిపిచేష్టల్ని తలచుకొనేసరికి హృదయం ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయింది ఆమెకి.

ఆనాడు తనకు పద్దెనిమిదేళ్లు నిండగానే హడావిడిగా వచ్చి, 'మనం పెళ్ళిచేసుకుందామా..?' అని అడిగాడు రాహుల్.

ఎందుకో– 'ఆలోచించి చెప్తా!' అనలేదు... వెంటనే 'ఊ...' అనేసింది తను.

హడావిడిగా మొత్తానికి పెద్దవాళ్ళని ఒప్పించి పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. ఇన్నాళ్లకి ఇద్దరూ సంపాదనాపరులైన తరువాత ఆలోచిస్తే– మొదట 'ఐ లవ్ యూ... అనికదా చెప్పాలి? పెళ్ళి చేసుకుందాం అని ఎందుకన్నాడూ..? తను 'ఊ...' ఎందుకు అనేసింది?' అనిపించింది. అదే మాట అతన్ని అడిగింది.

"పోనీ, ఇప్పుడు నాకు టైముంది... ప్రేమించనా?!" అని అడిగాడు.

ఆనందంగా "ఊఁ..." అనేసింది తను.

అప్పటినుండి అలా ప్రేమిస్తూనే ఉన్నాడు, కవ్విస్తూనే ఉన్నాడు, లాలిస్తూనే ఉన్నాడు.

గుర్రు ఎక్కువయిన రాహుల్‌ని చూస్తుంటే ప్రేమ తన్నుకొస్తోంది మన్వితకు.

జడలోంచి జారిన మల్లెల్ని దోసిట్లోకి తీసుకొని భర్తమీద పోయబోయింది...

అంత నిద్రలోనూ పెళ్ళాం మనసును గ్రహించాడో, ఏమో... అమాంతం అల్లుకుపోయాడు ఆమెను.

'ప్రియదత్త' వారపత్రిక ... 30 మార్చి' 2005